

FREDRIK
BAKMAN

ČOVEK
PO IMENU
UVE

Preveo sa švedskog
Nikola Perišić

— Laguna —

Naslov originala

Fredrik Backman

EN MAN SOM HETER OVE

Copyright © Fredrik Backman 2012

Published by agreement with Salomonsson Agency

Copyright © ovog izdanja 2017, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Za Nedu. Sve ovo je samo da bih tebe nasmejao.
Sve.*

1

Čovek po imenu Uve kupuje računar koji i nije računar

Uve ima pedeset devet godina. Vozi sab. Ima običaj da u ljude koji mu se ne dopadaju upire prstom i to tako kao da su oni provalnici, a Uveov kažiprst policijska džepna lampa. Nalazi se pred pultom u jednoj od onih prodavnica gde ljudi sa japanskim automobilima dolaze da kupuju bele kablove. Uve je dugo posmatrao prodavca pre nego što je mahnuo prema njemu belom kutijom srednje veličine.

„Ehej! Da li je ovo jedan od tih vaših aipadova?“, želeo je da zna Uve.

Prodavac, mlađi čovek sa jednocifrenim indeksom telesne mase, delovao je kao da mu nije baš prijatno. Sasvim očigledno se borio sa porivom da odmah oduzme kutiju od Uvea.

„Tako je. Ajped. Ali zaista bih cenio ako biste prestali da tako mašete njime...“

Uve pogleda kutiju kao da je smatra krajnje sumnjivom. Otrprilike kao da ta kutija vozi vespu, nosi trenerku, upravo je oslovila Uvea sa „ortak“ i potom pokušala da mu proda sat.

„Aha! Znači, ovo je računar?“

Prodavac je klimnuo glavom. Ali je odmah zatim počeo da okleva i brzo odmahnuo glavom.

„Jeste... ili, u stvari, to je ajped. Neki ga zovu 'tablet', drugi ga zovu 'prenosivi računar'. Može se posmatrati na više načina...“

Uve je pogledao prodavca kao da nema blage veze o čemu govori.

„Tako znači!“

Prodavac smušeno potvrdi glavom.

„Pa, da...“

Uve ponovo protrese kutiju.

„A da li je dobar?“

Prodavac se počesa po glavi.

„Jeste. Odnosno... kako to mislite?“

Uve uzdahnu i progovori sasvim polako. Oblikovao je reči kao da se jedini problem u ovoj raspravi sastoji u tome što prodavac ima oštećen sluh.

„Da li. Je. Dobar? Da li je ovo dobar računar?“

Prodavac počesa bradu.

„Pa, ovaj... znači... veoma je dobar... ali to naravno zavisi od toga kakvu vrstu kompjutera želite.“

Uve se izbeči na njega.

„Želim računar! Običan računar!“

Neko vreme su obojica ćutali. Prodavac se nakašlja.

„Pa, dakle, ovo zapravo nije običan kompjuter. Možda biste radije želeli...“

Prodavac začuta, očigledno tražeći neku reč koja bi čoveku pred njim mogla da deluje poznato. Onda se ponovo nakašlja i reče:

„...laptop?“

Uve frenetično zavrte glavom i preteći se nagnu preko pulta.

„Ne, neću to, do-đa-vo-la. Hoću računar!“

Prodavac klimnu glavom sa puno razumevanja.

„Laptop jeste kompjuter.“

Uve ga je uvređeno posmatrao, pa zatim svojim prstom demonstrativno kucnuo po pultu kao da drži džepnu lampu.

„Pa to i sam znam!“

Prodavac potvrdi glavom.

„Okej...“

Ponovo je zavladala tišina. Ne mnogo drugačija od one koja bi možda nastala između dva revolveraša koji su iznenađeni uvideli da su zaboravili da ponesu svoje revolve. Uve je dugo posmatrao kutiju, kao da je pomalo očekivao da će od nje naposljetku uspeti da izvuče neko priznanje.

„Gde se otvara tastatura?“, promumlao je zatim.

Prodavac je počeošao dlanove o ivicu pulta, pa se pomalo nervozno premestio sa noge na nogu, kao što to mladići zaposleni u prodavnicama rade kada počinju da shvataju kako će nešto potrajati mnogo duže nego što su se u početku ponadali.

„Tu, ovaj, nema tastature.“

Uve podiže obrvu.

„Aha! Jer se sigurno kupuje odvojeno, zar ne? Za PROKLETU gomilu para!“

Prodavac ponovo počeošao dlanove.

„Ne... odnosno... nego, slušajte: ovaj kompjuter nema tastaturu. Sve radite direktno na ekranu.“

Uve umorno zavrte glavom kao da je upravo video prodavca kako liže spoljnu stranu stakla na vitrini sa sladoledom.

„Ali ja moram da imam i tastaturu. Valjda vam je to jasno?“

Prodavac je duboko uzdahnuo onako kako to uradite pošto ste izbrojali najmanje do deset.

„Okej. Shvatam. Ali mislim da onda ne bi trebalo da uzmete ovaj kompjuter. Mislim da bi trebalo da kupite na primer mekbuk.“

Izraz na Uveovom licu govorio je da možda i nije sasvim ubeden.

„Kako, mek-buk?“

Prodavac potvrdi glavom ispunjen nadom, kao da je upravo postigao presudni napredak u pregovorima.

„Da.“

Uve se sumnjičavo namršti.

„Da li je to jedna od onih, kako se zvaše, *elektronskih knjiga* o kojima svi govore?“

Prodavac ispusti uzdah koji bi pristajao nekoj epskoj pesmi.

„Ne. Mekbuk je... pa, to je... laptop. Sa tastaturom.“

„Tako znači!“, odmah zareža Uve.

Prodavac potvrdi glavom. Počeša dlanove.

„Da.“

Uve se osvrnu po prodavnici. Zatim je ponovo malo protresao kutiju u ruci.

„Pa, je l' to išta valja?“

Prodavac je pogledao naniže u pult, na način koji je govorio o tome da iz sve snage potiskuje poriv da se izgrebe po licu. Onda mu se lice iznenada razvedri u energičan osmeh.

„Znate šta? Pogledaću da li je moj kolega završio sa svojom mušterijom, pa će vas on odvesti da vam pokaže!“

Uve je pogledao na ručni sat. Odmahnuo je glavom.

„Znate, neki od nas imaju i druga posla osim da čekaju po ceo dan!“

Prodavac brzo klimnu glavom. Potom nestade iza pulta. Posle nekoliko trenutaka vratio se sa još jednim kolegom. Kolega je delovao veoma živahno. Kao neko ko još uvek nije dovoljno dugo radio kao prodavac.

„Dobar dan! Kako mogu da vam pomognem?“

Uve autoritativno kucnu po pultu kažiprstom nalik na džepnu lampu.

„Hoću računar!“

Kolega više nije delovao podjednako živahno. Zatim je uputio prvom prodavcu pogled koji je nagoveštavao da će mu se osvetiti za ovo.

„Oookej. Znači, *računar*. Onda za početak možemo otići do našeg odeljenja sa prenosivim računarima“, rekao je kolega sa ne baš bogzna kakvim entuzijazmom, okrećući se prema Uveu.

Uve se izbeči na njega.

„Ma, čekajte! Znam ja šta je *leptop*, dođavola! Ne morate da govorite to *prenosivi!*“

Kolega uslužno klimnu glavom. Za to vreme je prvi prodavac iza njega promrmljao „nemam više snage, idem na ručak“.

„Ručak, pa da, to je sve o čemu ljudi razmišljaju u današnje vreme“, frknu Uve.

„Molim?“, odvrati kolega okrećući se.

„R-u-č-a-k!“, razgovetnije izgovori Uve.

2

(Tri nedelje ranije)

*Čovek po imenu Uve
ide u inspekciju po naselju*

Bilo je pet minuta do šest ujutru kada su se Uve i mačka prvi put sreli. Mački se Uve ni najmanje nije svideo. To osećanje je bilo uzajamno u najvećoj mogućoj meri.

Uve je kao i obično ustao deset minuta pre toga. Nije nikako mogao da razume ljude koji bi se uspavali pa se zatim izgovarali time da „sat nije zvonio“. Uve nikada u svom životu nije posedovao budilnik. Budio se u petnaest do šest, i tada je i ustajao.

Uključio je aparat za kafu, sa potpuno istom količinom kafe koju su on i njegova supruga zajedno pili svakog jutra za skoro četiri decenije koliko su stanovali u naselju koje se sastojalo od istovetnih kuća. Jedna merica po šoljici, i još jedna za aparat. Ni manje ni više. Ljudi danas više ne znaju da skuvaju poštenu kafu. Baš kao što niko više ne ume da piše rukom. Jer sada su sve preuzeli računari i aparati za espresso. A kuda ide društvo u kom ljudi više ne umeju da pišu i kuvaju kafu? Kuda? Eto šta se pitao Uve.

Dok se pravilno pripremljena kafa krčkala, obukao je plave pantalone i crnu jaknu, nazuo klompe, gurnuo ruke u džepove onako kako to rade sredovečni ljudi koji neprestano očekuju nova razočaranja od potpuno ništavnog sveta koji ih okružuje, pa zatim krenuo u inspekciju po naselju. Baš kao što je to činio svakog jutra.

Ostale kuće u nizu bile su tihe i mračne kada se pojavio na vratima. Moglo se i očekivati. Zaista, u tom naselju više nije bilo nikog ko bi se pomučio da ustane ranije nego što mora, Uveu je to bilo dobro poznato. Ovde naime danas stanuju samo privatni preduzetnici i ostali razbarušen svet.

Mačka je nonšalantno sedela nasred staze između kuća. Mada je pitanje bilo da li se zaista mogla smatrati mačkom. Imala je polovinu repa i samo jedno uvo. Tu i tamo joj je nedostajalo po parče krzna, kao da joj je neko iščupao punu šaku dlaka. U stvari se ne bi mogla nazvati kompletnom mačketinom, pomislio je Uve.

Napravio je nekoliko kloparavih koraka prema njoj. Mačka je ustala. Uve je zastao. Nekoliko trenutaka su stajali tako i odmeravali jedno drugo, kao dva potencijalna borca kasno uveče za šankom negde na selu. Uve je razmatrao da li da je gađa klompom. Mačka je izgledala kao da proklinje činjenicu da nema klompi kojim bi mu uzvratila.

„Šic!“, razdrao se Uve toliko naglo da se mačka trgnula.

Ustuknula je jedan korak. Pogledom je odmerila pedesetdevetogodišnjaka i njegove klompe. Onda je lako poskočila, okrenula se i otkaskala odatle. Uveu se umalo učinilo da je prethodno prevrnula očima.

„Nesrećnice“, pomislio je i bacio pogled na ručni sat. Šest i dva minuta. Vreme je da ubaci u punu brzinu, da zbog mačketine ne bi zakasnio sa inspekcijom. Na šta bi to ličilo.

I tako je odmarširao stazom između kuća prema parkingu, kao što je radio svakog jutra. Zastao je kraj table koja je

objavljivala da je automobilski saobraćaj zabranjen unutar naselja. Ispitivački je šutnuo stub na kom je bila pričvršćena. Ne zbog toga što je stajao ukrivo, ništa slično tome, ali ipak je uvek najbolje prekontrolisati. A Uve je od onih koji kontrolišu stanje stvari tako što ih šutnu.

Onda je izašao na parking i prošetao gore-dole duž svih garaža, kako bi proverio da ni u jednu od njih nije provaljeno u toku noći, ili da ih neka vandalska banda nije zapalila. Nije da se to ikada desilo u tom naselju. Ali s druge strane, ni Uve nikada nije propustio da ode u inspekciju. Triput je pritisnuo kvaku na svojoj garaži, gde je stajao parkiran njegov sab, za svaki slučaj. Baš kao svakog jutra.

Posle toga je napravio krug oko parkinga za posetioce gde se moglo ostati najduže dvadeset četiri časa i marljivo popisao sve registarske brojeve u beležnicu koju je nosio u džepu jakne. Uporedio ih je sa brojevima koje je na istom mestu zabeležio dan ranije. U slučajevima kada bi se isti registarski brojevi pojavili dan za danom u Uveovoj beležnici, on bi prema ustaljenoj rutini otišao kući, pozvao Saobraćajnu upravu i tražio podatke o vlasnicima vozila, pa zatim zvao telefonom dotične i saopštavao im da su proklete nesposobne vucibatine koje ne umeju da čitaju table napisane na švedskom. Nije da je Uveu zaista bilo stalo do toga ko se nalazi na parkingu za posetioce. Naravno da nije. Ali u pitanju su bili principi. Ako na tabli piše dvadeset četiri sata, to se jednostavno mora prihvatiti. Jer na šta bi ličilo kada bi se svi parkirali gde im se prohte po ceo dan? Nastao bi kaos, to je Uveu bilo jasno. Automobili bi stajali na sve strane.

Ali danas na parkingu za posetioce nije bilo uljeza, pa je Uve umesto toga nakon unosa u beležnicu prešao na svoju svakodnevnu posetu prostoriji za smeće. To i nije zaista bila njegova stvar, jer se naime od samog početka gromoglasno

suprotstavljao tim besmislicama koje su proturali došljaci u udruženju stanara, o tome da sve treba do besvesti sortirati prema poreklu. Ali ako je sada već odlučeno da će se vršiti sortiranje, onda neko treba i da prekontroliše da li se to zaista radi. Niko nije to dao Uveu u zadatak, ali kada ljudi poput Uvea ne bi sami preduzimali inicijativu u ovakvim pitanjima, zavlada bi potpuna anarhija. Uve je bio svestan toga. Đubreta bi bilo na sve strane.

Lagano je šutirao kante sa smećem. Opsovao je i izvadio staklenu teglu iz kante za reciklažu stakla, promrmljao nešto o „slepcima“ i odvrnuo metalni poklopac sa nje. Onda je ubacio teglu u kantu za staklo, a poklopac u kantu za metal.

Dok je Uve bio predsednik u udruženju stanara, energično se zalagao nabavku kamera za nadzor prostorije za smeće, kako niko ne bi bacao „neodgovarajući otpad“ gde mu se prohte. Na Uveovo veliko ogorčenje, predlog je odbijen na glasanju, pošto su drugi stanari smatrali da im to deluje „pomalo neprijatno“, a osim toga se postavlja i pitanje gde smeštati sve te video-trake. I to uprkos tome što je Uve iznova uznemireno poručivao da oni koji „nemaju putera na glavi“ ne treba da se plaše „istine“.

Dve godine kasnije, kada je Uve smenjen sa položaja predsednika udruženja stanara (što će Uve lično kasnije uvek nazivati „prevratom“), pitanje je ponovo pokrenuto. Izgleda da je postojala nekakva novotarija od kamere koju su aktivirali senzori pokreta i slali snimke direktno na internet, kako je objasnila nova uprava u svom drskom pismu namenjenom svima u naselju. A pomoću nje se može nadgledati ne samo prostorija za smeće već i parking, kako bi se sprečili vandalizam i provale. Osim toga, video-materijal se automatski brisao nakon dvadeset četiri časa, kako ne bi „narušavao integritet stanara“. Za postavljanje kamera bila

je potrebna jednoglasna odluka udruženja stanara. Jedan jedini član je glasao protiv.

Uve naime nije imao poverenja u Internet. Pisao ga je sa velikim početnim slovom i naglašavao ono –net, iako mu je žena uvek zvala kako se naglašava inter. A taj njihov Internet će zavirivati preko Uveovog ramena dok Uve baca smeće samo preko Uvea mrtvog, kako je uprava ubrzo saznala. I tako ništa od kamera. Meni odgovara, smatrao je Uve. Ionako su bolje svakodnevne inspekcije. To je prilika da malo procunja okolo i sazna ko šta radi. To je svakom jasno.

I tako je, pošto je završio sa inspekcijom prostorije za smeće, baš kao i svakog jutra, zaključao vrata i triput pritisnuo kvaku za svaki slučaj. Onda se okrenuo i ugledao bicikl naslonjen na zid izvan ostave za bicikle. Iako je baš iznad njega stajala velika tabla sa jasnim natpisom „parkiranje bicikala zabranjeno“. Pored bicikla je neki drugi sused okačio cedulju na kojoj je besno rukom napisao: „Ovo nije parking za bicikle! Nauči da čitaš table!“ Uve je promrmljao nešto o „idiotima“, otvorio ostavu za bicikle i uneo bicikl unutra, uredno ga smestivši u red. Zaključao je vrata i triput proverio kvaku.

Onda je strgnuo cedulju sa zida. Nameravao je da uloži prigovor upravi i zahteva da se na ovaj zid postavi jedna poštena tabla sa natpisom „Oglašavanje zabranjeno“. Naime, danas ljudi očigledno misle da mogu tek tako da se šetkaju okolo i kače cedulje gde god im to padne na pamet. Ovaj zid nije nikakva oglasna tabla, dođavola.

Uve je zatim prošao stazom između kuća. Zaustavio se pred svojom, sagnuo se do popločanog prilaza i snažno onjušio vazduh iznad fuga. Pišačka. Zaudara na pišačku. I sa tim opažanjem je ušao u svoju kuću, zaključao svoja vrata i popio svoju kafu.

Kada je završio sa tim, telefonirao je da otkáže svoj telefonski nalog i pretplatu na jutarnje novine. Popravio je slavinu u malom kupatilu. Zavrnuo nove šrafove u kvaku balkonskih vrata u kuhinji. Nauljio drvenu radnu površinu u kuhinji. Presložio kutije na tavanu. Sortirao alat u ostavi i premestio zimske gume za sab. I sada je stajao tu.

A nije trebalo da život bude ovakav. To je Uveu bilo jasno.

Bilo je to jednog utorka po podne u novembru. U četiri sata je pogasio sve lampe. Isključio je grejanje i aparat za kafu. Nauljio radnu površinu u kuhinji, iako su one magarčine u *Ikei* rekle da ovim radnim površinama nauljivanje nije potrebno. U ovoj kući se radne površine naulje jednom u pola godine, bilo to potrebno ili ne. Bez obzira na to šta kaže neka klinka u žutoj polo-majici u samouslužnom magacinu našminkana kao za cirkus.

Stajao je u dnevnoj sobi dvospratne kuće u nizu sa polovinom tavana i zurio kroz prozor. Onaj neobrijani četrdesetogodišnji kicoš iz kuće smeštene malo ukoso preko puta prošao je ispred džogirajući. Andeš, tako se zove. Nedavno se doselio, to je Uve zasigurno znao, nije tu stanovao duže od četiri-pet godina. I već je uspeo da se ugnezdi u upravu udruženja stanara. Zmija. Sad misli da je cela ulica njegova. Očigledno se doselio ovamo posle razvoda, plativši besramno visoku cenu. Tipično za takve dripce, dosele se i podignu poresku osnovicu poštenom narodu. Kao da je ovo nekakvo naselje za višu klasu. Osim toga vozi audi, to je Uve takođe primetio. A iz toga se zaključak sam nameće. Audi voze samostalni preduzetnici i ostali idioti. Jer ne znaju za bolje.

Uve je zavukao ruke u džepove svojih tamnoplavih pantalona. Ispitivački je šutnuo podnu lajsnu. Ova kuća je u stvari malo prevelika za samog Uvea i Uveovu suprugu, mora se priznati. Ali je plaćena. Kredit je vraćen do poslednje pare. Isto se sigurno ne bi moglo reći za onog kicoša. U današnje vreme se narod zadužuje na sve strane, a zna se na šta to izade. Ali Uve je sve otplatio. Odužio je svoje. Išao je na posao. Nije bio bolestan nijednog dana u svom životu. Dodao je svoju slamku na gomilu. Preuzeo je odgovornost. Danas više niko ne preuzima odgovornost. Sada su važni samo računari, savetnici i drmatore iz opštine koji idu u porno-klubove i prodaju na crno stambene ugovore. Poreski rajevi i portfoliji akcija. Niko neće da radi. Cela zemlja je puna tipova koji bi samo hteli da po ceo dan provode na ručku.

„Zar ne bi bilo lepo da se malo odmorite?“ To su juče rekli Uveu na poslu. Kada su mu objasnili da postoji „manjak radnih mesta“ i da nameravaju da „postepeno zamene stariju generaciju“. Uve je trećinu veka proveo na istom radnom mestu, i eto šta je dočekao da mu kažu. On je neka tamo prokleta „generacija“. Jer sada svi imaju trideset jednu godinu, nose preuske pantalone i prestali su da piju običnu kafu. I niko ne želi da preuzme odgovornost. Tu je gomila tipova sa pažljivo potkresanim bradama koji menjaju poslove, menjaju žene i menjaju marke automobila. Ma, teraj kako god hoćeš. Sve dok ti odgovara.

Uve je zurio kroz prozor. Kicoš je džogirao. A nije da džogiranje provocira Uvea, uopšte nije tako. Uvea baš zabole da li neko džogira. On samo ne može da shvati zašto se od toga mora praviti tako krupna stvar. Imaju te samozadovoljne osmehe na licu, kao da su upravo nekom izlečili emfizem pluća. Brzo hodaju ili lagano trče, ti džogeri. A to je način

da jedan četrdesetogodišnjak saopšti svojoj okolini da nije u stanju da išta uradi kako treba, dođavola. I da osim toga, da bi to radio, mora da se oblači kao dvanaestogodišnja rumunska gimnastičarka, pa da li je to zaista potrebno? Zar moraju da izgledaju kao članovi olimpijskog tima u sankanju samo da bi četrdeset pet minuta besciljno landarali okolo?

I devojku ima taj kicoš. Deset godina mlađu. Plavu šmi-zlu, tako je Uve zove. Baulja tu kao pijana panda na vrtoglavo visokim potpeticama, izmazana po celom licu kao klovn, i sa tamnim naočarima koje su tolike da nije moguće utvrditi jesu li to uopšte naočare ili kaciga. Ima i jednog od onih patuljastih pasa, koji trči okolo i laje bez povoca i piša po pločniku pred Uveovom kućom. Ona misli da to Uve ne primećuje, ali Uve primećuje.

A nije trebalo da život bude ovakav. To je sve.

„Zar ne bi bilo lepo da se malo odmorite?“, rekli su mu juče na poslu. I tako je Uve ostao da stoji tu sa svojom nau-ljenom radnom površinom. Ne bi trebalo da u utorak ima vremena za tako nešto.

Pogledao je kroz prozor u istovetnu kuću sa druge strane ulice. Tamo se očigledno uselila neka porodica sa decom. Stranci, koliko je Uve shvatio. Još nije znao kakav auto imaju. U svakom slučaju, vredi se nadati da barem nije u pitanju audi. Ili još gore: neki japanski auto.

Uve klimnu glavom sam sebi, kao da je upravo rekao nešto sa čim se naročito slaže. Pogledao je u plafon dnevne sobe. Danas će tamo okačiti kuku. Pritom nije mislio na ma kakvu kuku. Danas svaki informatičar sa dijagnozom od nekoliko velikih slova i jednim od onih polno neopredeljenih štrikanih džempera kakve svi oni nose ume da okači neku tamo najobičniju glupu kuku. Ali Uveova kuka će biti stamena kao stena. Nameravao je da je učvrsti toliko da,

kada se kuća jednog dana bude rušila, kuka bude poslednja komponenta koja će popustiti.

Kroz nekoliko dana ovde će stajati neki kicoš agent za nekretnine, sa čvorom na kravati velikim poput bebine glave i brbljaće nešto o „potencijalu za renoviranje“ i „efektivnoj površini“, i moći će da kaže šta mu se prohte o tom prokletom Uveu, ali nijednu ružnu reč o Uveovoj kuki. To će morati da mu bude jasno.

Na podu dnevne sobe nalazila se Uveova manja kutija sa korisnim stvarčicama. Kuća je bila tako podeljena. Sve stvari koje je Uveova žena kupila su „fine“ ili „lepe“. Sve stvari koje je Uve kupio su korisne. To su stvari sa funkcijom. Čuvao ih je u dve različite kutije, većoj i manjoj kutiji sa korisnim stvarčicama. Ovo je manja. Sa šrafovim, ekserima, gedorama i sličnim. Ljudi više nemaju korisne stvari. Ljudi danas imaju samo neka sranja. Dvadeset pari cipela, a nikada ne znaju gde im je kašika za cipele. Čitava kuća im je puna mikrotalasnih rerni i televizora sa ravnim ekranom, a ne bi bili u stanju da odnekud iskopaju tiplove ni kada bi im neko zapretio mesarskim nožem.

Uve u svojoj kutiji sa korisnim stvarčicama ima ceo jedan pregradak za tiplove. Stajao je tu i posmatrao ih kao da su šahovske figure. Nije voleo da pod pritiskom donosi odluke kada su u pitanju tiplovi. Oni zahtevaju izvesno vreme. Svaki tipl je jedan proces, svaki ima svoje područje primene. Ljudi danas više nemaju poštovanja za običnu, časnu funkcionalnost, sve mora da bude lepo i da je u vezi sa računarima, dok Uve i dalje radi onako kako treba da se radi.

„Da se malo odmorite“, rekli su mu na poslu. Jednog dana su ušli u njegovu kancelariju i saopštili mu da nisu hteli da pokrenu to pitanje u petak, jer „nisu hteli da Uveu pokvare vikend“. „Biće lepo da se malo odmorite“, rekli

su. Šta oni znaju o tome kako je to kada se jednog utorka probudiš i više nemaš nikakvu funkciju? Šta oni sa svojim Internetima i espressoima znaju o tome kako izgleda preuzimanje odgovornosti?

Uve je pogledao u plafon. Začkiljio je. Važno je da kuka bude centrirana, zaključio je.

I tako je stajao baveći se onim najvažnijim, kada ga je potpuno bezobzirno prekinulo neko istrajno grebanje. Prilično slično zvuku koji bi se možda začuo kada bi neki neverovatan nesposobnjaković pokušao da unazad proveze japanski auto sa prikolicom duž celog spoljnog zida Uveove kuće.

3

Čovek po imenu Uve vozi unazad sa prikolicom

Uve je razmaknuo zelene cvetne zavese za koje mu je supruga godinama zvala kako želi da ih zameni. Ugledao je onižu, crnokosu ženu od tridesetak godina, očigledno strankinju. Izbezumljeno je gestikulirala nekom najblaže rečeno ogromnom plavokosom nesposobnjakoviću istih godina, uguranom na prednje sedište najblaže rečeno sićušnog japanskog automobila sa prikolicom koji se upravo češao duž čitavog spoljnog zida Uveove kuće.

Nesposobnjaković je izgleda pokušavao da suptilnim gestovima i znacima poruči ženi da to zapravo i nije toliko lako kao što izgleda. Žena je izgleda gestovima koji nipošto nisu bili podjednako suptilni uzvraćala kako to najverovatnije ima neke veze sa time što je dotični nesposobnjaković potpuni tikvan.

„Ali ne, ovo je zaista...“, zareža Uve kroz prozor, kada mu je točak prikolice zašao u leju sa cvećem.

Bacio je kutiju sa korisnim stvarčicama na pod. Stegnuo pesnice. Nekoliko sekundi kasnije, ulazna vrata su se raskrtila tako hitro da je delovalo da su se otvorila dobrovoljno, iz straha da će Uve u suprotnom proleteti pravo kroz njih.

„Šta to radite, dođavola?“, zaurla Uve na crnokosu ženu.

„To se i ja pitam!“, uzvratila ona urlajući.

Uve je nekoliko sekundi stajao zatečen. Izbečio se na nju. Ona mu uzvratila bečenjem.

„Automobilski saobraćaj je zabranjen u naselju! Zar ne umete da čitate table na švedskom?“

Oniža strankinja koraknu prema njemu, i Uve tek tad primeti da je u veoma podmakloj trudnoći, ili pak ima nešto što bi Uve kategorizovao kao krajnje selektivnu gojaznost.

„Pa ne vozim ja!“

Uve je nekoliko sekundi ćutke zurio u nju. Onda se okrenuo prema krupnom plavokosom nesposobnjakoviću koji se upravo nekako iskobeljao iz japanskog auta sa rukama podignutim u vazduh u znak izvinjenja. Imao je štrikani džemper i držanje nekog ko očigledno pati od nedostatka kalcijuma.

„A ko ste vi?“, zahtevao je da zna Uve.

„Ja vozim“, ushićeno je odvratio nesposobnjaković, klimajući glavom.

Mora da je imao blizu dva metra. Uve je uvek nagonski bio skeptičan prema svim ljudima višim od metar i osamdeset pet. Krv ne uspeva da im stigne do mozga, govorilo mu je iskustvo.

„Ma nemoj mi reći? Da li je moguće? Pa, nisam primetila!“, izdrala se otprilike pola metra niža crnokosa trudnica na nesposobnjakovića i zamahnu dlanovima prema njegovoj ruci.

„A ko je onda ovo?“, upitala Uve zureći u nju.

„To je moja supruga“, ljubazno odgovori nesposobnjaković klimajući glavom.

„Ne budi siguran da ću još dugo biti“, rečala je ona dok joj je trudnički stomak poskakivao gore-dole.

„Nije tako lako kao što izgleda...“, pokušao je nesposobnjaković, ali ga ona odmah preseče.

„Rekla sam DESNO! A ti si nastavio da voziš LEVO! Uopšte me ne slušaš! NIKADA me ne slušaš!“

Potom se upustila u poluminutnu tiradu koja se, kako je Uve nagađao, sastojala od veoma bogatog fonda psovki na arapskom jeziku.

Plavokosi nesposobnjaković joj je uzvraćao samo klimanjem glavom, praćenim neopisivo blaženim osmehom. Baš onom vrstom osmeha zbog kog pošten čovek odmah poželi da raspali budističke monahe posred lica, pomisli Uve.

„Eh, pa izvinite. Desila se mala nezgoda, ali rešićemo već to!“, veselo je rekao Uveu pošto je ona najzad ućutala.

Onda je bezbrižno izvadio okruglu kutijicu iz džepa i strpao dozu duvana za žvakanje veličine rukometne lopte pod usnu. Delovao je kao da namerava da potapše Uvea po leđima.

Uve uputi nesposobnjakoviću pogled kao da mu se ovaj upravo popeo na haubu auta i tamo se pokakio.

„Rešićemo!? Pa vi stojite posred moje leje!“

Nesposobnjaković pogleda točkove prikolice.

„Koliko vidim, to i nije zaista leja?“, odvrati sa spokojnim osmehom i namesti bolje duvan vrhom jezika.

„To jeste le-ja!“, odbrusi mu Uve.

Nesposobnjaković klimnu glavom. Nekoliko trenutaka je gledao u zemlju. Onda pogleda u Uvea kao da misli da se ovaj šali sa njim.

„Neee, čujte, to tu je samo zemlja.“

Uveovo čelo se zgužvalo u jednu veliku boru pretećeg izgleda.

„To. Je. Leja.“

Nesposobnjaković se oklevajući počea po glavi, tako da mu je trunčica duvana završila u čupavim šiškama.

„Ali niste ništa zasadili tu...“

„Nije vaša briga šta ja radim ili ne radim sa svojom lejom!“

Nesposobnjaković hitro potvrdi glavom, očigledno ne želeći da dodatno provocira nepoznatog čoveka. Onda se okrenuo prema svojoj ženi, kao da očekuje da će mu ona priteći u pomoć. Ali ona uopšte nije delovala kao da ima nameru da to učini. Nesposobnjaković ponovo pogleda Uvea.

„Trudna je, znate. Hormoni i tako...“, pokušava nesposobnjaković, iscerivši se.

Trudnica se nije osmehnula. Nije ni Uve. Prekrstila je ruke. Uve je zadenuo šake za pojas. Nesposobnjaković očigledno nije znao šta tačno da uradi sa svojim šaketinama, pa je pomalo posramljeno klatario njima uz telo, kao da su napravljene od tkanine i jednostavno, eto, lepršaju na vetru.

„Pomeriću se i pokušaću ponovo“, pokušao je naposletku, ponovo uputivši Uveu razoružavajući osmeh.

Uve mu nije uzvratio razoružavajućim pogledom.

„Automobilski saobraćaj je zabranjen u naselju. Postoji tabla sa obaveštenjem.“

Nesposobnjaković je koraknuo unazad i živahno klimnuo glavom. Lagano je potrčao da ponovo ugura svoje zaista preveliko telo u zaista premali japanski auto. „Gospode bože“, promrmljali su Uve i trudnica uglas. Uveovo mišljenje o njoj je zbog toga postalo nešto manje loše.

Nesposobnjaković je pomerio auto nekoliko metara napred, a Uve je jasno video da nije dovoljno ispravio prikolicu. Onda je nesposobnjaković ponovo krenuo unazad. I to pravo u Uveovo poštansko sanduče, tako da je ivicom prikolice otkinuo veliko parče zelenog lima i zgužvao ga.

„Ne... ovo već...“, prošišta Uve, hitro pritrča vratima auta i otvori ih.

Nesposobnjaković je ponovo razmahnuo rukama izvinjavajući se.

„Moja greška! Moja greška! Izvinjavam se, nisam video poštansko sanduče u retrovizoru, znate. Teško je ovo sa prikolicom, nikad ne znam na koju stranu treba da skrenem...“

Uve iznenada tresnu pesnicom po krovu auta, tako snažno da je nesposobnjaković poskočio i udario glavom u okvir vrata. Uve se nagnu prema njemu, približivši mu se licem toliko da su reči jedva stizale da se oblikuju u vazduhu pre nego što bi dospele u nesposobnjakovićeve ušne kanale.

„Napolje iz auta!“

„Šta?“

„Napolje iz auta, rekao sam!“

Nesposobnjaković pogleda Uvea pomalo uplašeno, kao da se ne usuđuje da upita zbog čega. Umesto toga je samo izašao iz svog auta i stao pored njega poput đaka koga su poslali u ćošak. Uve pokaza prema stazi između kuća, ostavi za bicikle i parkingu.

„Stanite negde gde mi nećete biti na putu.“

Nesposobnjaković pomalo smeteno potvrdi glavom.

„Gospode bože. Čovek sa amputiranom podlakticom i kataraktom bi odvezao unazad ovu prikolicu brže od vas“, promrmljao je Uve pošto je seo u auto.

Kako je moguće da neko ne ume da vozi unazad sa prikolicom?, upitao je za sebe. A? Koliko je zaista teško ovladati kretanjem levo i desno, a zatim uraditi obrnuto? Kako se ovakvi ljudi uopšte probijaju kroz život?

Uz to i automatski menjač, da, zaključio je. Moglo se i očekivati. Ti smotanci najradije uopšte i ne bi vozili svoje automobile, razmišljao je Uve dok je ubacivao menjač japanskog auta u položaj za vožnju i krenuo napred. Danas bi svi želeli da automobili voze same sebe. Kao neki roboti. Više ne moraju ni da uče paralelno parkiranje, a zaista se pitam da li nekom treba dati vozačku dozvolu ako nije u stanju ni to

da savlada? A? Uve je smatrao da ne treba. Uve je bio veoma skeptičan u pogledu toga da li bi onima koji to nisu savladali uopšte trebalo dozvoliti glasanje na opštim izborima.

Kada je odvezao auto napred i ispravio prikolicu, kao što to malo civilizovaniji ljudi rade pre nego što voze unazad sa prikolicom, ubacio je u rikverc. Japanski auto odmah počeo da uznemireno cvili. Uve se besno osvrnuo po kabini.

„Ma šta je sad, dođavola... šta se dernjaš?“, zarežao je na instrument-tablu i pljesnuo volan.

„Prestani kad ti kažem!“, preteći je dreknuo na jednu naročito istrajnu crvenu lampicu koja je treperila.

U istom trenutku kraj auta se stvorio nesposobnjaković i pažljivo mu kucnuo na prozor. Uve ga je spustio i iznervirano ga pogledao.

„Zadnji radar pišti“, rekao je nesposobnjaković klimajući glavom.

„To sam i ja shvatio!“, odbrusi mu Uve.

Nesposobnjaković se nakašljao.

„Ovaj auto je malo poseban, mislim, ako želite, mogu da vam pokažem kako se upravlja...“

Uve frknu.

„Pa nisam baš toliki idiot!“

Nesposobnjaković žurno potvrdi glavom.

„Ne, ne, naravno da niste.“

Uve se izbeći na instrument-tablu.

„Šta sad radi?“

Nesposobnjaković klimnu glavom pun entuzijazma.

„Meri koliko struje još ima u akumulatoru. Znaite, pre nego što pređe sa električnog na benzinski motor. Znaite već... pošto je u pitanju hibrid...“

Uve mu ništa nije odgovorio. Samo je ponovo podigao prozor. Nesposobnjaković je ostao da stoji napolju

poluotvorenih usta. Uve je pogledao u levi retrovizor. Pa u desni. Onda je krenuo unazad, praćen preplašenim pištanjem japanskog auta i provezao prikolicu savršeno po sredini između svoje kuće i one koja pripada nesposobnjakoviću i trudnici.

Izašao je iz auta i dobacio ključeve nesposobnjakoviću.

„Zadnji radar, pomoć pri parkiranju, kamere i ostale gluposti, možeš misliti. Tip kome je sve to potrebno da bi vozio unazad sa prikolicom po mom mišljenju ne treba ni da se prihvata vožnje sa prikolicom.“

Nesposobnjaković mu je odvratio samo veselo klimajući glavom.

„Hvala na pomoći“, doviknuo mu je, kao da ga Uve nije temeljno ponižavao prethodnih deset minuta.

„Tebi ne treba dati ni da premotavaš kasetu unazad“, odvratio mu je Uve prolazeći pored njega.

Trudna strankinja je i dalje stajala prekrštenih ruku, ali nije više delovala baš toliko ljutito.

„Hvala!“, dobacila je i pomalo se iskrivljeno osmehnula dok je Uve prolazio kraj nje, pa je Uve stekao utisak da se jedva suzdržava da ne prsne u smeh.

Imala je najkrupnije smeđe oči koje je Uve ikada video.

„U ovom udruženju stanara ne vozimo automobile unutar naselja, sa tim ćete jednostavno morati da se nosite“, odvratio je.

Izgedala je kao da se štrećnula na poslednje njegove reči, ali nije ništa rekla. Uve je frknuo, osvrnuo se oko sebe i ponovo krenuo ka svojoj kući.

Zaustavio se na polovini popločane staze koja je vodila između kuće i njegove šupe. Namrštio se kao što to ljudi njegovih godina umeju da izvedu, tako da im se čitav gornji

---

deo tela istovremeno zgrči. Onda je kleknuo, sasvim približio lice pločama na tlu koje bi uredno i bez izuzetka preslagao svake druge godine, bez obzira da li za tim ima potrebe ili ne. Ponovo je onjušio. Klimnuo glavom sam za sebe. Ustao.

Trudna crnokosa žena i nesposobnjaković su ga posmatrali.

„Pišačka! Ovde ima pišačke na sve strane!“, brecnuo se Uve.

Pokazao je na ploče.

„O...kej...“, rekla je crnokosa žena.

„Ne, to nikako ne može biti okej, dođavola!“, odvratio je Uve.

Ušao je u kuću i zalupio vrata za sobom.

Klonuo je na tabure u predsoblju i tamo dugo sedeo pre nego što se pribrao dovoljno da bi mogao da se prihvati nečeg drugog. „Prokleta ženska“, pomislio je. Kog đavola su ona i njena porodica dolazili ovamo ako ne znaju ni da pročitaju tablu iako im stoji pred očima? Automobili se ne smeju voziti unutar naselja. To svi znaju.

Uve je ustao i okačio svoju plavu jaknu na svoju kuku, usred mora odeće svoje supruge. Promrmljao je „idioti“ prema zatvorenom prozoru, za svaki slučaj. Onda je stao nasred dnevne sobe i zagledao se u plafon.

Nije ni znao koliko je dugo stajao tu. Izgubio se u mislima. Odlutao je kao kroz maglu. Nikada nije bio od onih koji to rade, nikada nije bio sanjar, ali kao da mu se u poslednje vreme nešto pokvarilo u glavi. Postajalo mu je sve teže da se usredsredi na nešto. To mu se uopšte nije dopadalo.

* * *

Kada se zvono začulo na vratima, kao da se iznenada trgnuo iz dremeža. Snažno je protrljao oči i osvrnuo se oko sebe kao da se plaši da ga je neko video.

Ponovo zvono. Uve se okrenuo i zapiljio u vrata kao da bi trebalo da ih bude sramota. Napravio je nekoliko koraka u pravcu predsoblja, primećujući da mu je čitavo telo kruto kao osušeni gips. Nije znao da li krckanje dopire iz parketa ili iz njega.

„Šta je sad?“, upitao je vrata i pre nego što ih je otvorio, kao da vrata treba da mu odgovore na to.

„Šta je sad?“, ponovio je pošto ih je širom otvorio, tako naglo da se trogodišnja devojčica zaljuljala na promaji i iznenađeno sela na zadnjicu.

Kraj nje je stajala sedmogodišnja devojčica koja je delovala potpuno preplašeno. Imale su sasvim crnu kosu. I najkrupnije smeđe oči koje je Uve ikada video.

„Da?“, reče Uve.

Sedmogodišnjakinja je delovala oprezno. Pružila mu je plastičnu kutiju. Uve ju je preko volje prihvatio. Bila je topla.

„Pilinač!“, oduševljeno je povikala trogodišnjakinja i živahno ustala.

„Sa šafranom. I piletinom“, potvrdila je sedmogodišnjakinja, znatno skeptičnijim tonom.

Uve ih je sumnjičavo odmeravao.

„Prodajete nešto?“

Sedmogodišnjakinja je izgledala uvređeno.

„Ma, mi ŽIVIMO ovde!“

Uve je nekoliko sekundi ćutao. Onda je klimnuo glavom. Kao da bi možda mogao da uzme u obzir prihvatanje te premise kao objašnjenja.

„Aha.“

Trogodišnjakinja je zadovoljno klimnula glavom i mah-nula pomalo predugim rukavima kombinezona.

„Mama lekla gladan!“

Uve pogleda tu malu hodajuću govornu manju sa potpunim nerazumevanjem.

„Šta?“

„Mama je rekla da delujete kao da ste gladni. Zato smo vam doneli ručak“, iznervirano je objasnila sedmogodišnjakinja.

„Hajdemo, Nasanin“, rekla je zatim, zgrabila trogodišnjakinju za ruku, dobacila Uveu krajnje optužujući pogled i otišla odatle.

Uve je promolio glavu kroz vrata i pogledao za njima. Video je crnokosu trudnu ženu kako stoji na svojim vratima i osmehuje mu se dok su joj devojčice utrčavale u kuću. Trogodišnjakinja se okrenula i veselo mu mahnula. I trudnica je mahnula. Uve je zatvorio vrata.

Ponovo je stajao u predsoblju. Zurio je u toplu kutiju sa piletinom i pirinčem sa šafranom kao što bi neko možda zurio u kutiju sa nitroglicerinom. Onda je otišao u kuhinju i stavio je u frižider. Ne zbog toga što je imao običaj da pojede šta god mu nepoznata deca iz neke druge zemlje ostave na kućnom pragu. Već zato što se u Uveovoj kući hrana ne baca. Iz principa.

Prešao je u dnevnu sobu. Gurnuo ruke u džepove. Pogledao u plafon. Stajao je tamo neko vreme i razmišljao koji će tipl biti najpogodniji za ovu namenu. Stajao je tako sve dok ga oči nisu zbolele od čkiljenja. Spustio je glavu i pomalo zbunjeno pogledao svoj glomazni ručni sat. Onda je ponovo

pogledao kroz prozor i iznenada shvatio da se smrklo. Ogorčeno je zavrteo glavom.

Ne vredi da počinje sa bušenjem sada kada se smrklo, to je svakom jasno. Morao bi da upali sve lampe, a boga pitaj kada će ih u tom slučaju ponovo ugasiti. Takvu radost neće priuštiti elektrodistribuciji. Možda bi voleli da strujomer nastavi da otkucava hiljade i hiljade kruna. Ali na to mogu odmah da zaborave.

Uve je spakovao svoju kutiju sa korisnim stvarčicama. Odneo ju je u veliki hodnik na spratu. Otišao je po ključ od tavana koji se nalazio na svom mestu, iza radijatora u malom hodniku. Vratio se, istegao i otvorio tavanski kapak. Spustio je merdevine. Popeo se na tavan i vratio kutiju sa korisnim stvarčicama na njeno mesto iza kuhinjskih stolica koje ga je njegova supruga naterala da donese ovamo zato što su previše škripale. A uopšte nisu škripale. Uve je dobro znao da je u pitanju samo izgovor, i da je žena u stvari želela da kupi nove. Kao da se život svodi samo na to. Kupovinu kuhinjskih stolica, obedovanje po restoranima i slično.

Ponovo je sišao stepenicama. Vratio je ključ od tavana na mesto iza radijatora u malom hodniku. „Da se malo odmoriš“, rekli su mu. Gomila tridesetjednogodišnjih kicoša koji rade sa računarima i ne piju običnu kafu. Čitavo društvo u kom niko ne ume da vozi unazad sa prikolicom, i oni su našli da mu kažu kako *on* više nije potreban. Pa da li je to normalno?

Uve je sišao u dnevnu sobu. Uključio je televizor. Ne zbog toga što je nameravao da gleda neki program, ali nije mogao tek tako da sedi i cele večeri zuri u zid, kao neki idiot. Izvadio je iz frižidera hranu koju su mu spremili stranci i pojeo je viljuškom direktno iz plastične kutije.

On ima pedeset devet godina. Utorak je uveče i otkazao je pretplatu na novine. Pogasio je sve lampe.

A sutra će okačiti i tu kuku.

*Čovek po imenu Uve
ne plaća proviziju od tri krune*

Uve joj je pružio cvetove. Dva komada. Naravno, nije planirao da ih bude baš dva. Inače uvek ima osećaj za meru. Ali ovde su u pitanju bili principi, objasnio joj je Uve. I otud dva.

„Ništa nije kako treba otkako nisi kod kuće“, promrmljao je zatim i lagano šutnuo smrznutu zemlju.

Žena mu nije ništa odgovorila.

„Noćas će pasti sneg“, rekao je Uve.

Na vestima su rekli da neće pasti, ali kao što je Uve imao običaj da kaže, to je najsigurniji način da znaš kako će se dogoditi upravo obrnuto. Pa joj je zato tako rekao. Ona nije ništa odgovorila. Uve je gurnuo ruke u džepove plavih pantalona i kratko klimnuo glavom.

„Nije prirodno da dreždim sam u kući po ceo dan dok ti nisi tu. To je sve što kažem. To nije život.“

Klimnuo je glavom i ponovo šutnuo zemlju. Nije razumeo ljude koji kažu da jedva čekaju penziju. Kako neko može da čitav život čeka da postane suvišan? Kakva to vrsta ljudi sanja o tome da sve vreme predstavlja teret društvu? Da ode kući i jednostavno čeka da umre. Ili još gore: da dođu

po tebe i smeste te u neki dom zato što više ne možeš da se brineš o sebi. Uve nije mogao da zamisli ništa užasnije od toga. Da ti je potrebna pomoć drugih da bi otišao u toalet. Uveova supruga je imala običaj da ga zadirkuje govoreći mu kako je on jedini čovek koji bi na sahrani radije bio tip koji leži u sanduku nego tip koji je tamo došao uz pomoć opštinske službe za hendikepirane. I bilo je istine u tome.

Inače, ona prokleta mačka je jutros stajala tamo. Praktično ispred njihovih vrata. Ako se uopšte može nazvati mačkom.

Uve je ustao u petnaest do šest. Skuvao je kafu ženi i sebi. Prošetao je okolo i opipao sve radijatore kako bi prekontrolisao da ih njegova supruga krišom nije ponovo pojačala. Naravno, bili su podešeni na potpuno istu jačinu kao i prethodnog dana, ali ipak ih je smanjio još za mrvicu. Za svaki slučaj. Onda je uzeo svoju jaknu sa jedine od šest kuka u predsoblju na kojoj nije visila njena odeća. Otišao je u inspekciju. Zapisivao je registarske brojeve i proveravao kvake na vratima garaža. Zahladnelo je, primetio je. Približilo se vreme da zameni plavu jesenju jaknu plavom zimskom jaknom.

Uvek je znao kada će pasti sneg, jer bi tada njegova supruga počela da zanoveta kako bi trebalo da pojačaju grejanje u spavaćoj sobi. Ista ludost svake godine, zaključio je Uve. E, na njima se neki tamo direktori elektrodistribucije neće bogatiti samo zbog toga što se promenilo godišnje doba. Pojačavanje grejanja za pet stepeni košta na hiljade kruna godišnje, izračunao je Uve. Zato je svake zime sa tavana dovlačio dizel-agregat, koji je na nekom buvljaku dobio u zamenu za stari gramofon. Onda ga je povezao sa grejalicom za auto koju je kupio na rasprodaji za trideset devet kruna. Kada agregat zagreje grejalicu, ona je u stanju da radi pola sata uz mali akumulator na koji ju je priključio, i

nju je Uveova supruga mogla da stavlja pod svoju polovinu kreveta pre nego što krenu na spavanje. Iako joj je Uve naravno skrenuo pažnju da nipošto ne treba da je koristi rasipno. Ni dizel nije besplatan. A Uveova supruga je radila kao i obično. Klimnula bi glavom i rekla Uveu da je sigurno u pravu. A onda bi čitave zime krišom pojačavala radijatore iza njegovih leđa. Baš svake godine.

Uve ponovo šutnu zemlju. Razmišljao je da li da joj ispriča za mačku. Ponovo je sedela tamo kada se vratio iz inspekcije. Uve ju je posmatrao. Mačka je posmatrala Uvea. Uve je uperio prst u nju i zagrmeo da se gubi odatle tako glasno da mu je glas odjekivao između kuća kao neka neobuzdana gumena lopta. Mačka je još malo posmatrala Uvea. Onda je ustala krajnje sporo. Kao da je želela naročito da naglasi da zapravo ne odlazi zbog toga što joj Uve tako kaže, već zato što ionako ima pametnija posla. I izgubila se negde iza ugla šupe.

Uve je odlučio da joj ne priča o tome. Pretpostavio je da će se razbesneti na njega zato što ju je oterao. Kada bi bilo po njenom, čitava kuća bi im bila puna skitnica, sa krznom i bez njega.

Imao je na sebi plavo odelo. Zakopčao je belu košulju do poslednjeg dugmeta. Uvek mu je govorila da može da ostavi poslednje dugme otkopčano ako ne namerava da nosi kravatu, a Uve joj je uvek odgovarao kako „on naime nije neki tamo prokleti Grk koji iznajmljuje ležaljke na plaži“ i ipak bi zakopčavao i gornje dugme. Na ruci je nosio svoj stari, glomazni sat, onaj koji je njegov otac nasledio od svog oca onda kada je napunio devetnaest godina, i koji je Uve nasledio od oca kada je ovaj umro, nekoliko dana pošto je Uve napunio šesnaest.

Uveovoj supruzi se dopadalo to odelo. Uvek je govorila kako u njemu izgleda elegantno. Uve je s druge strane, kao i

svaki razuman čovek, smatrao da samo kicoši nose svečana odela običnim danima. Ali ovog jutra je odlučio da može da napravi izuzetak. Čak je obuo i svoje crne cipele i uglancao ih razumnom količinom imalina.

Kada je, pre nego što će izaći iz kuće, uzeo svoju plavu jesenju jaknu sa čiviluka u predsoblju, bacio je poslednji zamišljeni pogled na supruginu zbirku odeće. Začudio se kako jedna jedina osoba, i pritom tako sitna, može da ima tolike zimske kapute. „Prosto upola očekuješ da možeš da se provučesh ovuda i nađeš se u Narniji“, jednom se našalila prijateljica Uveove supruge. Uve naravno pojma nije imao šta je time htela da kaže. Ali u svakom slučaju bila je to uznemirujuća gomila kaputa.

Izašao je iz kuće pre nego što se iko drugi u četvrti probudio. Prošetao je do parkinga. Otvorio je garažu ključem. Naravno, imao je daljinski upravljač za vrata, ali nikada nije shvatio kakva je njegova svrha, kada svaki normalan čovek lako može svojeručno da otvori vrata. Otključao je sab, takođe ključem. Dobro je funkcionisalo tolike godine. Nije bilo razloga da to menja. Seo je za volan i okrenuo točkić za biranje stanica na radiju za pola kruga, pa ga vratio za pola kruga. Namestio retrovizore. Kao što je radio svaki put kada sedne u sab. Kao da neki vandal rutinski obija sab i iz čiste obesti pomera Uveove retrovizore i menja mu kanale na radiju.

Dok je vozio preko parkinga, naišao je na trudnu strankinju iz susedne kuće. Držala je trogodišnjakinju za ruku. Onaj visoki nesposobnjaković je hodao pored nje. Ugledali su Uvea i sve troje mu veselo mahnuli. Uve im nije uzvratio. Isprva je nameravao da stane i očita bukvicu ženskoj o tome da u ovom naselju deca ne jurcaju okolo po parkingu kao da je u pitanju opštinsko igralište. Ali zaključio je da nema vremena za to.